

НУРИДИН ИСМОИЛОВ

МАФИЯ САРДОРИ

Саргузашт-детектив роман

Иккинчи китоб

ТОШКЕНТ
«ЯНГИ АСР АВЛОДИ»
2008

Исмоилов, Нуриддин.

Мафия сардори: Саргузашт-детектив роман: / Нуриддин
Исмоилов. — Т.: «Янги аср авлоди», 2008.
2-китоб. — 192 б.

ISBN 978-9943-08-341-7

© Н.Исмоилов. «Мафия сардори». «Янги аср авлоди», 2008.

Шоҳруҳнинг оёғи устида нимадир ўрмалагандай бўлди. “Ухляяпман, — деб ўйлаган йигит қимирламади. — Бироз жим ётсам, бургами-бошқа нарсами безовта қилмай кўяди”, деб хаёл қилди. Ўжар ҳашарот тиззасидан баландроққа ўрмалай бошлагач, Шоҳруҳнинг тоқати тоқ бўлди, лекин негадир кўлини қимирлатолмади. Ҳайрон бўлган йигит кўзини очиб ўрнидан турмоқчи бўлди-ю, бироқ буниям удалолмади. Сездики, иккала кўли ҳам маҳкам боғлаб ташланган. Ўзи похол устида ётибди. У бир муддат нега бунақа ётганини билолмай ҳайрон бўлди. Бирдан хаёлига Юлдуз иккиси меҳмонхонадан чиқишаётганида тўппонча ўқталган йигит-қизлар келди. Шошиб атрофига қаради. Ёнгинасида пишиллаб ухлаётган Юлдузни кўрди. Арқондан қутулиш учун қўлларини икки ёнга тортди. Аммо яна имконини қилолмади. Шу палла Юлдуз ҳам уйғонди. Йигитга қаради. Бир муддат ҳайрон бўлди.

— Тузоққа тушдик, — деди унга Шоҳруҳ.

— Қардамиз? — сўради қиз.

— Билмадим, лекин боплашди.

— Мени кечиринг.

— Нега?

— Айтганингизга кирмадим.

Шоҳруҳ чуқур нафас олди.

— Яхшиси, бу ердан чиқиб кетишни ўйлаш керак. Ит эмганлар оғилхонага ташлаб кетишибдими, дейман?

— Йўқ, — деди юзида ним табассум пайдо бўлган қиз, — отхонага. Ана қаранг, — у кўзи билан чап томонни кўрсатди.

Шоҳруҳ ҳар-ҳар замон думлари билан пашша ҳайдаб кўяётган иккита отни кўриб:

— Бечораларнинг бошига бизнинг кунимиз тушибди, — деди.

— Уларга биздан яхшироқ, ҳар қалай, оёқда туришибди.

Отхонанинг икки табақали тахта эшиги очилди. Қуёш шуъласи тўғри йигит билан қизнинг юзига тушди. Иккисининг ҳам кўзи қамашди.

— Ваҳ-ваҳ, буларнинг ётишини қаранглар, — деди сочсоқоли ўсиқ, калласи хумдай, аммо ўзи туртиб юборса йиқиладиган даражага келиб қолган, бурни узун, қирқ ёшлардаги киши.

— Романтика, — деди унинг ёнидаги йигит. Овоз жуда таниш эди.

Юлдузнинг жаҳли чиқди. Аини пайтда унга алам қилаётганди. Қаҳрини ичига ютиб Шоҳруҳ томон бошини бурди. Кўзларида бир дунё афсус яширин эди. Шоҳруҳнинг қараши эса бунинг акси, унда мутлақо безовталиқ сезилмасди.

— Калласи йўқ, тентак, — деди Шоҳруҳ.

— Тушунмадим, — дея унга яқинлашиб келди хўрозбош, — ким тентак?

— Албатта, ўзим. Йўқса, биринчи дуч келганиндаёқ сен маразнинг жағингни синдириб ташламайманми? Билардим сенинг маразлигингни! — деди тобора қаҳрланиб бораётган Шоҳруҳ ётган жойида асабий.

— Ҳе, — кулди Саша, — сендақалар лақма бўлишади. Сени кўрганимдаёқ сезгандим. Кечагина қишлоқдан келиб бу ерда гўдаймоқчимидинг?! Кўрсатиб қўяман сенларга!

Юлдузнинг кўзи ёшга тўлди. Уни ҳозирги аҳволи эмас, балки Шоҳруҳнинг гапига кирмагани кўпроқ қийнаётганди.

Оғизларидан аллақандай ёқимсиз ҳид таратаётган махлуқсифатлар Юлдузни турғазаетганларида, Шоҳруҳ қизариб кетди. Бўйин томирлари йўғонлашди.

— Тегманглар унга! — дея бақирди.

Эвазига бир-биридан хунук иржайишларни кўрди. Биқинига Саша туртиб ҳам қўйди.

— Ҳали бақирिशга улгурасан, томоғингни асра, яна бўғилиб қолмасин, — деди.

Ташқарига чиққанларидан кейин иккисининг ҳам оёққўлларидаги арқон ечилди. Чунки энди унга ҳожат йўқ эди. Ўн-ўн беш чоғли бир-биридан бақувват барзангилар қўлларидаги ўқотар матоҳларини ўйнаб туришарди. Шоҳруҳни ажаблантиргани — уларнинг орасида оппоқ сочи

елкасига тушиб турган, қадди хиёл букилган тўқсон ёшлар атрофидаги бир чолнинг ҳассага суяниб тургани эди.

У асирдагиларни кўриб бош чайқади.

— Ваҳ-ваҳ-ваҳ, — деди ўтмаслашиб қолган нигоҳини ёнидагиларга қаратиб, — ҳали шуларни деб иссиқ жойим-ни советдинларми?! Сенларда инсоф деган нарса қолмабди. Ўзларинг... Тўхта, Арзуни тепиб ағдарган қиз ҳали шуми? Ишонгим келмайди. “Калит”!

У шундай деб ёнидаги йигитга мурожаат қилди. Очиғи, бу йигитни одам боласи туққанига ишониш ниҳоятда мушкул. Кўзлари олайган, башарасининг бир неча жойи тиртиқ. Буям камлик қилгандай, татуировка қилинмаган фақат кўз қолганди. Йўғон бўйни калла билан елкани қўшиб юборган, худди бўйни йўқдай эди. Унга хўкиз ёки шунга ўхшаш бирор ҳайвон, айтайлик, “бегемот” деб лақаб қўйса бўларди. Чол уни калитга ўхшатаётгани Шоҳруҳни ажаблантирди.

— Шу қиз билан бир тепишиб кўр... Шошманглар, нега менга шу пайтгача стул опкелмадинглар, пиво қани?! — дея чийиллади чол.

— Мана, — деди Саша унга стулни кўрсатиб, — ҳозиргина турдингиз, отахон, пиво ҳам турибди жойида.

— Сен бола, — деди уни ҳассаси билан ниқтаб чол, — мени чалғитма!

У стулга ўтирди. Шишанинг оғзини ҳидлаб кўриб, ичмади, улоқтириб юборди.

— Нега менга эски пивони бераяпсизлар?! — дея ўқирди.

Шу ондаёқ унинг қўлига муздеккина, Германиядан келтирилган юқори сифатли ичимлик тутқазилди.

“Жинни-ку бу! Нега шунча одам томи кетган қариянинг атрофида гирдикапалак?” ўйлади Шоҳруҳ ва чол яна кўрса-тиши мумкин бўлган навбатдаги майнавозчиликни кутди.

Бир кўтаришда шишани яримлатган чол ютоқиб-ютоқиб сигарета тутунини ичига ютгач, “Калит”га юзланиб:

— Бос, бир томошангни кўриб қўяйин, — деди.

— Ва-а! — деб Калит лақабли барзанги ўз кийимларини бурдалаб ташлади. Шоҳруҳ кўрдик, барзангининг танасидаги татуировкаларнинг ҳаммасида калит шакли акс этган. Барзанги бир-икки қадам босганидан кейин тўхтади.

— Хўжайин, — деди дўрилдоқ овозда чолга юзланиб, — қиз кетворган экан, бир маза қилай, кейин мажақлаб ташлайман.

Унинг гапидан кейин атрофдагиларнинг ҳаммаси хоҳолаб кулиб юборишди. Юлдуз қизарди. Шоҳруҳнинг қони қайнади. Чол бўлса, пиво ичди, сигарет чекди.

— Ваҳ-ваҳ-ваҳ, — деди калласини сарак-сарак қилиб, — агар ёшлигимда бу қиз рўпара бўлганида, сенга бериб қўймасдим. Энди томошадан бошқасига ярамайман. Сен кўр-чи, мабодо қариган мускулларим жонланиб қолса мен ҳам татиб кўрарман!

Ўқириклар, қийқириклар, қарсақлар ва ҳоказо шовқинсурондан чор-атрофдаги дарахт шохлари қимирлаб кетди.

— Агар, — деди Юлдуз, — кучинг етса билганингни қил! Оёғим остида ётадиган бўлсаларинг қўйиб юборасанлар. Икки соат ичида таъқиб қилмайсанлар, кейин майли, қувинглар. Мана шу ўрмондан ё сенлар тирик чиқасанлар, ё биз!

Чол қарсақ чалиб қўйди. Қолганлар увиллаб наъра тортиб юборишди. Калитнинг кўзи қонга тўлди. У бир-биридан оғир қадамлар ташлаб қизга яқинлаша бошлади. Шоҳруҳ ҳам олдинга чиқмоқчи бўлганида, Юлдуз уни тўхтатди.

— Шарманда бўлсин шунча одам орасида! — деди.

— Итлар, — деди Шоҳруҳ, — қиз бола билан муштлашгунча, тириклигин кўмилганларинг яхшийди.

Юлдуз Шоҳруҳга жилмайиб қўйди. Худди видолашаётгандай, бошқа тирик ҳолда учрашолмаслигига кўзи етган одамдай. Қарашида ғам-ғусса шунчалик кўп эдики, табасум қилса-да, барибир сезилиб турарди. Шоҳруҳ ютиниб қўйди. Унинг оёқлари қалтиради, ҳаяжон босди. Бироқ жойидан қимирлолмади. Чунки Юлдузга ўзбекча гапиргани боис, ёнидагилар хавфсирашган ва тўппончани биқинига тирашганди. У ўлишдан кўрқмасди. Фақат ортиқча ҳаракат қилиб Юлдузни хафа қилиб қўйишдан чўчирди.

Барзанги Калит яқинлашганидан кейин Юлдуз сўл тарафга икки марта сальто қилди: рақибининг кўзини кўрқитиш учун. Аммо Калит унинг хатти-ҳаракатига тиржайиб қўя қолди. Уни читтакдай у ёқдан-бу ёққа сакраётган қушчани ушлаб олиш, “патини юлиш”, кейин билган ишини

қилиб бошқалар олдида ғўдайиш қизиқтирарди. Унинг қон-қонига шунақанги паст ишларни бошқалар кўз ўнгида бажариб мақтаниш сингиб кетганди. Айниқса, ўзидан ожизроқларни бир мушт билан уриб ўлдириб қўйганида шунақанги хурсанд бўлиб кетардики, асти қўяверасиз.

Юлдуз кейинги сальтони икки хил бажарди: аввал ёнига, кейин тўғрига. Кейингисида Калитнинг пешонаси мўлжалга олинганди. Калит эса бунақа бўлишини мутлақо кутмаганди. Қиз яна ёнига сакраб ўзини кўз-кўз қилади деб ўйловди.

Юлдуз бор кучини тўплаб туфлисининг товони билан Калитнинг икки қоши ўртасига тепди.

Аммо барзангига чивин чаққанчалик бўлмади. Фақат калласи силтаниб орқага бироз тисарилди. Қизнинг маҳорати эса атрофдагиларни қойил қолдирди. Ҳамма бараварига қийқириб юборди. Мункиллаган чол эса ўрnidан туриб ўйнаб кетаёзди. У ҳали бирор марта ҳам Калитнинг бунақанги тепки еганини кўрмаганди.

Шерикларининг қийқириқлари Калитни қутуртириб юборди. У йўлбарс мисол Юлдузга отилди. Аммо ўзи ерга йиқилиб тушди. Абжир қиз аллақачон турган жойидан қочиб қолганди.

— Тур ўрнингдан, — деди Юлдуз Калитни имлаб.

Унинг гапи барзангининг суяк-суягигача етди.

Ҳақиқатан ҳам у Юлдузнинг бирон жойидан ушлаб олганида борми, албатта, мажақлаб ташларди. Аммо қани бунинг эпини қилолса? Бесўнақайлиги панд бериб, ҳар бир ҳамласидан кейин ўзи озор чекаверди: ҳали тиззалаб қолди, ҳали ёнига йиқилди, чўзган қўллари эса ҳавонигина кесиб ўтди... Унинг кучи ердаги чанг жойдан кўзгаллишгагина етди. Орадан беш дақиқадан мўлроқ вақт ўтиб у ҳансирай бошлади. Шундан сўнггина Юлдуз ҳужумга ўтди. Икки марта биқинига тепди. Аста-секин ҳолдан тойиб бораётган Калитга булар ҳам таъсир қилмади. Юлдуз унинг орқа миясига урди. Мўлжални бироз нотўғри олди-ю, ўзининг қўли оғригани қолди.

Шундан сўнг бу майнавозчиликни ортиқ чўзиб ўтиргиси келмай, Калитнинг навбатдаги ҳамласига чап бериб орқасига ўтиб олди-да, туфлисининг учи билан уни чунонам тепдики, барзанги наъра тортиб юборди-да, оғриқли жойини чангаллаб қолди. Қиз товонлари билан букчайиб турган барзангининг белига тепди.

Оғзи тупроққа тўлиб қолган Калит тинмай думалар, аъзои баданидаги оғриққа чидаёлмай ўқирарди.

Чол унга термилиб ўтираркан, қошлари чимирилди, ҳасасини ўйнатди, сўнг ёнидаги йигитга қўл узатди. Йигит у нимани истаётганини дарров илғаб, тўппонча тутқазди. Юлдузнинг ранги оқарди. У мени отса керак, деб ўйлаганди. Аммо чол ундай қилмади. Калитга стволни тўғрилаб, тўппончадаги бор ўқни унинг танасига санчди. Аввалига сапчиган барзанги кейинги темир парчалари келиб текканида қимирламади ҳам.

— Сен, — деди чол ҳасасини Юлдузга ўқталаркан, — икки соатга озодсан. Лекин бу гап шеригинга тегишли эмас.

— Номардлик қилманг, — деди ўткир нигоҳини унга қадаган қиз, — биз шунга келишгандик.

— Биз фақат сенинг ўзингга келишгандик, вақт кетаяпти, беш секунд ўтди.

— Тезроқ кетинг, мен билан ишингиз бўлмасин, амаллайман, — деди Шоҳруҳ Юлдузга.

— Бир ўзингизни ташлаб кетмайман.

— Ақлли қиз, майли, яна бир имконият. Буям йигитларимнинг бирортаси билан уришади. Агар ютса, икковинг ҳам кетасан, бўлмаса пешонангдан кўравер.

Шоҳруҳнинг чекига Калитга ўхшаган беўхшов эмас, ўрта бўйли, ихчамгина, қад-қомати келишган, кийиниши ҳам бошқаларига нисбатан тузукроқ, сариқ сочларини силлиқ тараган йигит тушди. У муштлашишдан аввал оёқларини кериб, бурнини шишириб нафас олди. Кейин ўрнидан сакраб турганча Юлдузга ўхшаб сальто қилди. Шу билан ўзининг нимага қодирлигини кўрсатиб қўйди. Албатта, бундай амалларни Шоҳруҳ бажаролмасди. Шу боис ҳам Юлдузнинг юраги гупиллаб ура бошлади.

Шоҳруҳ рақибидан кетма-кет иккита зарба ўтказиб юборди. Шулардан биттаси унинг кўксига тегди. Бир неча сония нафас ололмай қолди, қийналганидан афти бужмайди. Юлдуз Худога ялиниб-ёлворди. Аммо худди шу пайт Шоҳруҳнинг жағига мушт тегди, лаби йиртилиб, оғзи қонга тўлди.

* * *

Мурод ўзига келавермагач, кўчага чиқди. Уй олдида бироз айланиб юрган бўлди. Йўқ, юрагининг безовта ури-

ши қолмади. Кўз ўнгида севгилиси абгор аҳволда кўринди. Автобусга ўтирди-да, Шаҳлоникига йўл олди. Йўл бўйи у дуч келадиган қаҳрли аёл билан бўладиган суҳбатга тай-ёргарлик кўриб борди. “Бир-биримизни севамиз, берма-санглар олиб қочаман, шарманда бўласизлар, дейман”, дея ўйлади. Бироқ ўйи бироздан кейин ўзига эриш туйилди. Хаёлидагилар ёш боланинг гапига ўхшаб қолди. Аммо нима бўлганда ҳам, суҳбат шу тахлит бўлиши керак.

У дарвоза ёнига келганда ҳам бир қарорга келгани йўқ эди. Истар-истамас қўнғироқ тугмачасини босди. Ичкарида жимлик ҳукмрон. Бирор сас эшитилмайди. Бунга сайин йигитнинг юраги гупиллаб уради. Ич-ичидан Шаҳлонинг ўзи дарвозани очишини истади.

Бироқ кошки унинг ўйлагани амалга ошса. Бир қанча вақтдан кейин дарвозанинг кичик табақаси очилиб, Хонзоданинг хўмрайган башараси кўринди.

— Сизга ким керак?! — сўради аёл секин, аммо сўзларини тишлари орасидан чиқариб.

— Шаҳло! — деди йигит ундан нигоҳини узмай.

— Марҳамат, — кутилмаганда йўл бўшатди Хонзода, — сиз кирмасангиз, бошқа ким ҳам кирарди?

Кесатиқ гарчи ўтиб кетган эса-да, Мурод ўзини босди. Ичкарига бир қадам қўйганида:

— Сиздай безбет йигит киради-да, — дея қўшимча қилди Хонзода.

Мурод юришдан тўхтади. Хонзодага нимадир дегиси келди. Аммо тилини тийди. Яна ичкарилай бошлади. Дарвозахонадан ҳовлига ўтгач, Хонзоданинг ўзидан олдинга ўтишини кутди.

Омборхона эшигини калит билан очган аёл Муродга:

— Шу ерда ўтириб тулинг, ҳозир Шаҳло келади. Дадаси кетсин, — деди.

Муроднинг қўнгли қандайдир нохушликни сезса-да, ичкарига кирди. Картошка, сабзи, пиёз ва алланималарнинг ёқимсиз ҳиди димоғини қичитди. Бирдан аксириб юборди. Худди шу пайт эшик бошқатдан қулфланган эди. У зимзиё хонада ёлғиз қолиши билан ортига бурилди-ю, эшикни итарди. Очилмади. Аммо унинг ошиқ-мошиғи қимирлаганидан билдики, омонат турибди. Қаттиқроқ тепилса ағанаб тушиши аниқ. “Картошка-пиёзни кимдан бунчалик

бекитишаркан?” — ўйлади йигит. “Уфф”, дея кўксидаги ҳавони чиқариб юборганча деворга суянди.

Хонзода Муродни қамаб қўйганидан ўзида йўқ хурсанд эди. У бундай қилмоқчи эмасди. Муродни кўриши билан кутилмаганда шу ўй хаёлига келди ва буни бошлаб уддалади.

Хурсанд бўлишга бўлди-ю, бу ёғига нима қилиш кераклигини ўйлаб боши қотди.

* * *

Содиқ анҳор бўйидаги чойхонанинг шундоққина сув устига қурилган чорпояси устида ёнбошлаб ётарди. У уйидаги ғалвалар, ишхонасидаги муаммолардан роса чарчаганди. Кўнгли ором тусаганди. Уйда ўтириб ароқ ичавергани билан бошининг оғриғи қолмади. Қайтанга баттар ишқаллар гирдобиди қолаверди. Охири ўйлай-ўйлай шу ерга келиб “паноҳ” топди. Бир пиёла ароқ ичиб, икки сих кабоб еди. Бироқ Шаҳлонинг қилмишини миясидан чиқаролмади. Унинг назарида чорпоянинг остидан оқиб ўтаётган сув ҳам қизининг қилмиши ҳақида сўзлаётгандай туйилаверди. У ёмон сўкинди. Ҳар битта сўзни алоҳида-алоҳида талаффуз қилиб сўкинди. Сўкиш хотинига қаратилганди. Чунки қизини ҳақорат қилолмасди. Ҳақоратласа, хунукдан хунук сўзлар қабрда фақат суяклари қолган онасига қаратилгандай туйилаверарди. Чунки, у Шаҳлони ёшлигида “онам, онам” деб кўп эркаларди. Кейинчалик қизиди худди онасиникига ўхшаш одатларни кўрди. Ич-ичидан мамнунлик туйди, ғурурланиб қўйди. “Менинг ойим ўлмади. Қизимга айланиб қайта дунёга келди”, деб хаёл суриб юрди. Мана ўша ойисининг сиймосидаги қизнинг аҳволи. Содиқнинг хаёлига: “Ойимнинг ёшликлари қандай ўтган экан?” деган ўй келди-ю, ўрnidан туриб кетди. Бу пайтда чойхоначи ундан узоқда эмасди. Ғалати-ғалати қилиқлар қилаётган бу одамни чойхоначи кузатиб турганди. Содиқнинг ўз-ўзига гапираётганини кўриб: “Тавба, кўринишидан туппа-тузук одамга ўхшайди-ю, оғзидан чиқаётган гап жинниларникидан фарқ қилмайди”, дея кўнглидан ўтказди.

Содиқнинг қўл телефони жиринглаб, экранда “Хонзодахон” деган ёзув кўринди. Бу ёзувни у ҳали хотинига нафрати уйғонмаганида (нафратнинг уйғонганига ҳали кўп

Bu tanishuv parchasidir. Asarning to'liq versiyasi
<https://kitobxon.com/oz/asar/167> saytida.

Бу танишув парчасидир. Асарнинг тўлиқ версияси
<https://kitobxon.com/uz/asar/167> сайтида.

Это был ознакомительный отрывок. Полную
версию можно найти на сайте
<https://kitobxon.com/ru/asar/167>